

αὐτῶν φροντίς ἤθελεν εἶσθαι ν' ἀπαλλαγῶσιν ἡμῶν, ἐρρίφθην κατεσπευσμένως ὑπὸ τὸν ἵππον τοῦ 'Ελ Χαμίτ, καί-
τοι ἔχων δυστυχῶς δεδωμένως ὀπισθεν τὰς χεῖρας. Δύο
σφαῖραι διηυθύνθησαν κατ' ἐμοῦ, ἐξ ὧν ἡ μία ἐβίβη μόνον
ἐλαφρῶς τὸν βραχίονά μου· τοῦτο ἰδὼν ἕτερός τις ἔλαβε
μικρὸν πιστόλιον σκοπεύων με κατὰ τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ὁ
'Ελ Χαμίτ μοι ἔσωσε τὴν ζωὴν, ἀποστρέψας ἀπ' ἐμοῦ διὰ
τοῦ γιάταχανίου αὐτοῦ τὸν σωλῆνα τοῦ πυροβόλου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἦλθον τις κυνηγῶν τῆς 'Αφρικῆς
ἐνεφανίσθη εἰς τὴν μικρὰν πεδιάδα. Οἱ ἵπποι μὴ θελή-
σαντες νὰ καταθέσωσι τὰ ὄπλα ἐφονεύθησαν ἅπαντες ἐν
ἀκαρεῖ, πλὴν τοῦ 'Ελ Χαμίτ, ὃν ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ
ὑπερασπισθῶν ὁ δυστυχὴς οὗτος, πληγωθεὶς βαρέως ἐμελ-
λεν ἤδη νὰ φονευθῇ, ἂν δὲν ἐκώλυον τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
τοῦ ὑψωθεῖσαν σπάθην.

Μετὰ πέντε ἡμέρας εἰσηρχόμεθα εἰς Κωνσταντίνην με-
τὰ συνοδίαις τετρωμένων. Ὁ Μουσσᾶς προφυλαχθεὶς ἰα-
τρύθην τάχιστα ἀπὸ τῶν πληγῶν ὡς ἔλαβε κατὰ τὴν συμ-
πλοκήν.

Ὁ δ' 'Ελ Χαμίτ ἐτιμῆθη διὰ παρησήμεων λαδῶν τὸν
βαθμὸν στρατάρχου τῶν Σπαχίδων.

I. Δ. T.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια, δρ. φυλ. Θ'.)

Δ'.

Ἐσπερινὴ Συναναστρόφη.

Γύρω τραπέζης ἀπ' ἧς ἀρτίως εἶχον ἀφαιρεθῇ τὰ τὸ
δειπνὸν ἀποτελοῦντα φαγητὰ, κάθηται ὁλόκληρος ἡ οἰκο-
γένεια Κ.

Πάντες συνδιαλέγονται περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων
ἐκτὸς τῆς 'Αγλαΐας ἧτις καθήμενη ἀντικρυ τοῦ παραθύρου
ἔχει προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς ἀπέναντι
τινα οἰκίαν ἧς τὰ παράθυρα εἰσὶ σκοτεινὰ ἐκτὸς ἐνὸς μό-
νου δι' οὗ ἀμυδρὸν ἐξέρχεται φῶς.

— Τί τρέχει ἀρά γε; εἶπεν ἡ κυρία Κ. ἤρghσε νὰ μᾶς
ἔλθῃ ἀπόψε ὁ Κ. 'Αμβρόσιος.

— Εἶναι ἐνωρὶς ἀκόμη ἀπήντησεν ὁ Κ. Θεόδωρος.

— Τί ὥρα εἶναι; ἠρώτησεν ἡ 'Αγλαΐα μετ' ἐνδιαφέ-
ροντος.

— Μόλις εἶναι ἐννέα ὥραι, ἀπήντησεν ὁ Κ. Θεόδωρος,
ἐξαγαγὼν τὸ ὡρολόγιόν του.

— Ἐννέα ὥραι... ἐψήθουρσεν ἡ 'Αγλαΐα, ἀκόμη τέσ-
σαρας ὥρας...

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ θύρα τῆς ὁδοῦ ἐκρούσθη.

— Ἰδοὺ ὁ κύριος 'Αμβρόσιος, εἶπεν ἡ Χαρίκλεια, γνω-
ρίζω τὸ κτύπημά του. Μαρία, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινομένη
πρὸς τινὰ γραῖαν ἧτις ἐκάθητο ἐν γωνίᾳ τινι τοῦ θαλάμου,
ὑπάγε ν' ἀνοίξῃς.

Ἡ γραῖα ὑπηρέτρια ἠγέρθη μετὰ κόπου καὶ κατηυθύνθη
μὲ ἀσταθεῖ καὶ κλονούμενον βῆμα πρὸς τὴν θύραν ἣν καὶ
ἤνοιξεν.

Ἄνθρωπος ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ προδεδηκίας ἡλικίας
εἰσῆλθε, ῥίψας δὲ ἐν βλέμμα ἀνήσυχον περίξ αὐτοῦ καὶ ἰδὼν
ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς τῆς γραΐας ὑπῆρχεν εἰς τὴν αὐλήν,
τῇ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Πῶς πηγαίνουν τὰ πράγματα;

— Ἐξάίσια, ἀπήντησεν ὡσαύτως χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ
γραῖα, τὸ πικρὸν συνελήφθη εἰς τὴν παγίδαν.

Ὁ ἄνθρωπος προὐχώρησε πρὸς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἐκρούσεν
ἐλαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς τὴν θύραν.

— Ὅρισατε, ἀπήντησεν ἔσωθεν ἡ Χαρίκλεια ἐγειρο-
μένη ὅπως ὑποδεχθῇ τὸν νεωστὶ ἐλθόντα.

— Κυρία μου, εἶπεν εἰσερχόμενος ὁ Κ. 'Αμβρόσιος σὰς
ἐπαύχομαι τὴν καλὴν ἐσπέραν.

— Καλὴ ἐσπέρα σας, Κ. 'Αμβρόσιε, ἀπήντησαν ἅπαντες
μετὰ προθυμίας ἐκτὸς τῆς 'Αγλαΐας, ἧτις ἔμεινεν ἀκίνητος
εἰς τὴν θέσιν της ὡς ἐὰν οὐδεὶς εἰσῆρχετο.

— Πῶς ἠργήσατε τὸσον; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κ.

— Ἐμπορικαί τινες ὑποθέσεις, κυρία μου...

— Καὶ σεῖς δᾶ, εἶπεν ἡ Χαρίκλεια, ὅλον μὲ τὸ ἐμ-
πόριόν σας προφασίζεσθε ὅπως μᾶς στερεῖτε τῆς παρου-
σίας σας.

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Κ. 'Αμβρόσιος ὑπομειδιῶν,
δέχομαι τὴν ἐπίπληξιν ταύτην εὐχαρίστως καθ' ὅσον μᾶλ-
λον αὕτη μὲ βεβαίως ὅτι ἡ ἀπουσία μου εἶναι ἐπακτιστητὴ
εἰς ὑμᾶς.

Ἡ Χαρίκλεια ἠρυθρίασεν καὶ ὡς ἐν' ἀλλάξῃ ἀντικεί-
μενον συνδιαλέξεως,

— 'Αγλαΐα, εἶπεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν ἀδελφὴν
της, διατί εἶσαι κατηφὴς ἀπόψε;

— Λανθάνεσαι, ἀδελφὴ μου, ἐγὼ δὲ εἶμαι διόλου κα-
τηφὴς, ἐξ ἐναντίας εἶμαι φαιδρότερα παρὰ ποτέ.

— Εἰς τὴν ζωὴν ὑπέλαβεν ὁ Κ. 'Αμβρόσιος μετὰ φι-
λοσοφικοῦ ἥθους, ὑπάρχουν ἔτη, καθ' ἃ ἡ κατῆφεια ἢ ἡ
φαιδρότης ἔχει μεγίστην τὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἡ
δὲ δεσποινὶς 'Αγλαΐα διέρχεται ἤδη τὰ ἔτη ταῦτα. Εἰς
τὴν νεκρὰν ταύτην ἡλικίαν ἡ ἀπώλεια ἐνός μηδαμινοῦ

πράγματος εἶναι ἱκανὴ νὰ καταστήσῃ περίλυπον καὶ κατηφῆ μίαν νεάνιδα, ἥ δὲ θεὰ παιζούσης γαλῆς νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς σφοδροὺς γέλωτας.

— Συμφωνῶ μετὰ τοῦ Κυρίου Ἀμβροσίου, ἀπήντησεν ἡ Ἀγλαΐα μειδιῶσα, καθ' ὅσον μᾶλλον ὑπάρχουν καὶ ἔτι τινα τοῦ βίου καθ' ὃ ἡ καρδία καθίσταται ἀνάλγητος, καθ' ὃ οὐδεμία ἐντύπωσις, οὐδὲν αἶσθημα δύναται νὰ φυῇ ἐπὶ τῆς ἀπολιθωθῆσιν ταύτης καρδίας.

Ὁ Κ. Ἀμβρόσιος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰς ἐπὶ τοῦ τείχου ἀνερτημένους εἰκόνας καὶ εἶδεν περιεργαζόμενος αὐτάς μετ' ἐνδιαφέροντος, ἐνῶ ἡ κυρία Κ. ἐρόριπτε ἐπιπληκτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀγλαΐας ἥ δὲ Χαρίκλεια ἔδακνε ὑπὸ πείσματος τὰ χεῖλη της.

— Θεέ μου, τί ζέστη! εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ κυρία Κ.

— Καὶ ἐν τούτοις προσέθεσεν ὁ Κ. Θεόδωρος εἶναι φθινόπωρον.

Εἰς τὴν λέξιν « φθινόπωρον » ἡ Ἀγλαΐα ὠχρίασε, ῥίγος διῆλθε τὰ μέλη της καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της ὡς ἵνα ἀποδιώξῃ ἀπαίσιόν τινα λογισμόν.

Ταυτόχρονως τὸ μόνον φῶς τῆς ἀπέναντι οἰκίας ἐσβέσθη, τὸ παράθυρον ἠνεώχθη καὶ ἡ αὐτὴ φωνὴ ἥτις ἀντήχησε τὴν νύκτα ἐκείνην καθ' ἣν εἰσῆξαμεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ διήγημά μας ἔφαλλε σιγανὰ ἀλλ' εὐκρινῶς τὸ ἀκόλουθον ᾄσμα :

*Ἰδὲ, ἡ φύσις πρὸ μικροῦ ἐγέλα καὶ μὲ ἀνθὴ
Τὸ μέτωπον ἔστρεφεν ὡς νύμφη τῶν δασῶν,
Τὸ ἀνθηρὸν πλὴν στέμμα της ταχέως ἐξηράνθη
Ψυχρὸς βορρᾶς ἐμάρανε τὸ ρόδον, τὸν κισσόν.*

*Τερψίθυμ' ἤδη ῥύακες δὲν βρέχουν τὰς κοιλάδας
Ἡ ἀηδὼν ἐσίγησε καὶ ἡ τρυγὼν πενθεῖ,
Τὰ ποίμνια περίτρομα φεύγουν τὰς πεδιάδας
Ἐν τὰ κράα μόνον μνήματα κυπάρισσος ἀνθεῖ.*

*Καὶ ἡ ψυχὴ μου, φεῦ! ποθεῖ τοῦ τάφου τὴν γαλήνην
Τὰ μέλη μου ἀπηύθησαν ἔς τοῦ βίου τὴν ὁδόν,
Θά τ' ἀναπαύσω γρήγορα ἔς τὴν τελευταίαν κλίνην
Χαρὰ μοι εἶν' ὁ θάνατος ὁ βίος ἀλγηδῶν!*

— Τίς ψάλλει; ἠρώτησεν ὁ Κ. Ἀμβρόσιος.

— Νέος τις δυστυχὴς ὅστις κατοικεῖ εἰς τὴν ἀπέναντι οἰκίαν, ἀπήντησεν ἡ κυρία Κ.

— Εἰδεύρετε ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ εἶναι καλὴ; εἶπεν ἡ Χαρίκλεια.

— Γλυκεῖα μᾶλλον, προσέθεσεν ὁ κύριος Ἀμβρόσιος.

Ἐάν τις κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἐθεώρει τὸ πρόσωπον τῆς Ἀγλαΐας ἤθελεν ἰδεῖ αὐτὸ καθιστάμενον ὅτε μὲν ἐρωθοῦν, ὅτε δὲ ὠχρόν· ἐάν δέ τις ἤγγιζε τὴν χεῖρά της ἤθε-

λεν ἰδεῖ αὐτὴν τρέμουσαν ὡς τὸ ὑπὸ τοῦ ζεφύρου τρέμον καὶ ἐτοιμόρροπον φύλλον. Ἡ καρδία της ἔπαλλε βιαίως καὶ ἂν ἠναγκάζετο νὰ ὁμιλήσῃ δὲν ἤθελε δυνήθῃ νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

Ἡ συνομιλία διήρκεσεν οὕτω πῶς δύο ὁλοκλήρους ὥρας ἐπὶ διαφορῶν περιστρεφομένη ἀντικειμένων μετὰ ταῦτα ὁ κύριος Ἀμβρόσιος ἀποχαιρετήσας τὴν οἰκογένειαν καὶ ὑποσχέσεις εἰς τὴν ἐρωτήσασαν αὐτὸν Χαρίκλειαν ὅτι τὴν ἐπαύριον θέλει ἔλθαι ἐνωρίτερα, ἀπῆλθεν.

Ἡ γραῖα ὑπηρέτρια ἔλαβε ἀνημμένον κηρίον καὶ ὠδήγησε τὸν κύριον Ἀμβρόσιον μέχρι τῆς θύρας, πρὶν δὲ οὗτος ἐξέλθῃ,

— Λοιπὸν ἀπόψε, τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, θὰ ὑπάγῃς;

— Βεβαίως.

— Ἔχεις καὶ κανέναν ἄλλον μαζὶ σου;

— Δύω.

— Φυσοῦν.

— Βεβαίως.

Μετὰ τὴν βραχείαν ταύτην συνδιάλεξιν ἡ γραῖα ἐκλείσσε τὴν θύραν καὶ ἀνῆλθε ἵνα κατακλινθῇ, πάντες δὲ οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ἀπῆλθον εἰς τὰ ἑαυτῶν δωμάτια ὅπως πράξωσι τὸ αὐτὰ.

(ἔπεται συνέχεια).

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΑΠΑΘΕΙΑ.—Περὶ πότμος τις ἱεροκῆρυξ διαβαίνων ποτὲ χωρίον τι τῆς Γαλλίας, προσεκλήθη ὑπὸ τῶν προκρίτων νὰ ἐκφωνήσῃ λόγον. Οὗτος συγκατένευσεν, ὁ δὲ λόγος θν ἐξεφώνησε ἦν τόσῳ συγκινητικὸς ὥστε πάντες ἀνελύοντο εἰς δάκρυα.

Εἰς χωρικὸς μόνον ἔμενεν ἀπαθὴς εἰς ὅσα ἤκουεν· ἐρωτηθεὶς δὲ διατί δὲν τὸν συνεχίνουν τὰ ὑπὸ τοῦ ἱεροκῆρυκος ἐκφωνούμενα, — Τί μὲ μέλλει; ἀπήντησεν, ἐγὼ δὲν εἶμαι αὐτῆς τῆς ἐνορίας.

ΕΥΦΥΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Γελωτοποιὸς τις ἐξεγείρας τὴν ὀργὴν τοῦ κυριάρχου τοῦ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Οὐδὲ αἰ παρρησίαις του, οὐδὲ τὰ δάκρυά του ἠδυνήθησαν νὰ συγκινήσωσι τὸν βασιλέα.—Θὰ ἀποθάνῃς κακοῦργε, τῷ ἔλεγεν, ἐκλεξόν μόνον τὸν τρόπον τοῦ θανάτου σου. —Ἐ, λοιπὸν, εἶπεν ἐτοιμῶς ὁ γελωτοποιὸς ἀφοῦ ἡ ἐκλογὴ μου εἶναι ἐλευθέρᾳ προτιμῶ τὸν θάνατον τοῦ γήρατος. Ἡ εὐφυὴς αὕτη ἀπάντησις ἔσωσε τὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ.—Ῥάπτως τις εὐλαχὴς ἄμα καὶ ἀπατεῶν εἶδε νύκτα τινα τρομερὸν ὄνειρον. Τῷ εἶδεν ὅτι